

Orkesten: de PTT Harmonie te Rotterdam, Soli Deo uit Velsen, Harmonie Crescendo uit Baarn, het Seniorenrkest Amsteland, de Edense Harmonie en de Koninklijke Blitse Harmonie.

Jezelf blootgeven

Wouter heeft een duidelijke mening over de kunst van het dirigeren. 'Een goede dirigent durft zichzelf bloot te geven. Dat moet ook wel, want dirigeren gaat over emoties. Die moet je in jezelf oproepen en vervolgens op het orkest overbrengen. Je ziet soms dat dirigenten vastlopen, omdat ze niet vanuit hun hart dirigeren. Zelf diriger ik niet alleen met slagtechniek, maar ook heel duidelijk met mijn mimiek en lichaamstaal. Je bent zo bezig met het bepaald moment ben je zelf het stuk.'

Wouter vindt het jammer dat de emotie bij sommige orkesten wordt vergeeten. 'Tevel orkesten zijn alleen maar bezig met het stemmend maken van hun muziekstuk. Natuurlijk is dat heel belangrijk, maar minstens net zo belangrijk zijn de uitersten waarmee een orkest speelt. Het is leuk als het publiek na een optreden naar je toe komt en zegt "wat klonk het orkest mooi gelijk", maar veel leuker vind ik het als mensen zeggen "wat een geweldige optreden was dit, het heeft me echt geraakt". Gelijk spelen is de basis, maar als het je eindoel is, ben je verkeerd met muziek bezig. Een andere doorn in Wouter's oog is het feit dat veel orkesten zich uitsluitend richten op concoursen en wedstrijden. Wouter: 'De Nederlandse Hafa-cultuur is zodanig gericht op beter zijn dan muziek maken vaak wordt ondergesneeuwd. Bij concoursen wordt alles uit de kast gehaald voor die twintig minuten dat ze mogen spelen, en de "gewone" concerten worden minder belangrijk gevonden. Ik vind het hele idee van wedstrijden in de kunst heel raar, want naar mijn mening kun je kunst op geen enkele manier in punten of cijfers vatten. Zie je al voor je dat mensen zeggen "Ik vind Rembrandt een 10 waard en Van Gogh een 9,5"? Op concours gaan is goed, maar ook dit moet geen eindoel op zich worden. Dan wordt je wereldje als muziekmaker zo smal.'

Toekomst

Van een smal wereldje heeft Wouter zelf allerminst last. 'Ik houd erg van heel uiteenlopende muziek, zolang het maar iets zegt. Van popmuziek zeggen veel mensen dat het nietszeggend is, maar je moest eens weten hoeveel Hafa-repertoire zijn. Er zijn echter ook componisten die goede muziek schrijven voor harmonieorkesten, bijvoorbeeld Johan de Meij en Hardy Mertens.' Alsof Wouter het nog niet druk genoeg had, heeft hij ook nog zijn eigen band. 'Ik speel met vijf vrienden in de Dixieland-band The Swinging Rabbits. Dat is muziek waar ik geen verstand van heb en dat wil ik graag zo houden, maar we hebben enorm veel lol en daar gaat het maar om'. In de toekomst zal Hafa-musiek meer en meer ondersteund worden door 'buitenmuzikale' zaken, zo voorspelt Wouter. 'Het is tegenwoordig best moeilijk om publiek naar de concerten te krijgen. Mensen gaan door de regen naar een concertzaal moeten komen. Des te belangrijker is het dat je als orkest publieksgeniet opstelt. Dat betekent zeker niet dat je altijd concessies moet doen aan wat je zelf wilt. Wel kun je kiezen voor populaire stukken en een aansprekende aanpak. Met name in de Randstad zijn de zaal, de verlichting en combinaties met andere kunstvormen steeds belangrijker. Ook interessante solisten dragen bij.'

Over zijn eigen toekomstplannen kan Wouter weinig concreets zeggen. 'Met bastrombonespelen wil ik zo ver mogelijk komen. Daarvoor wil ik veel invallen en uiteindelijk wel een vaste baan krijgen als bastrombonist. Wat dirigeren betreft wil ik binnen nu en twee jaar orkestdirectie gaan studeren. Daarmee kan ik hopelijk ook bij grotere orkesten aan de slag. Maar veel concreter maakt Wouter het voor zichzelf niet. Hij vindt dat ook niet erg slim, zo legt hij uit. 'Sinds ik vanaf mijn zeventiende professioneel met muziek bezig ben, zijn dingen steeds op een of andere manier op mijn pad gekomen. Concreet zeggen "ik wil dit en dat bereiken" zou stom zijn, want daarmee sluit je jezelf af voor andere kansen en mogelijkheden. Ik wil de dingen zoveel mogelijk op me af laten komen.'

Mataschja Sars

Onbekend en toch bemind

Gary Grant 'You are a blowing mother fucker'

Gary Grant is geboren in Plant City Florida en woont en werkt vanaf 1975 in Los Angeles en is één van de meest-gevraagde studiomuzikanten. Hij toerde o.a. met Woody Herman Orquestra en speelde als lid van de beroemde 'Hey Horns' de laatste 25 jaar met Quincy Jones, Frank Sinatra, Barbara Streisand, Michael Jackson, Whitney Houston, Earth Wind and Fire, Elvis Presley, Ray Charles, Al Jarreau, Stevie Wonder, Aretha Franklin, Chicago, Tony Bennett en vele anderen. Hij speelde o.a. de muziek voor films als Batman Forever, Goodfellas, Forrest Gump. Boven de schoorsteenmantel in zijn villa in Los Angeles, Bodyguard, Back to the Future en de laatste tientallen jaren gedaan. Jerry Hey is voor mij dus erg belangrijk

angewest. Ik leerde hem kennen op achttienjarige leeftijd, hij kende toen al alle solo's van de trompettist Freddie Hubbard uit zijn hoofd. Het is werkelijk de beste trompettist die ik ooit ontmoet heb, fenomenaal snel en maakt maar heel zelden fouten. Bovendien heeft Jerry een heel goed geheugen, herinnert zich telefoonnummers van tien jaar geleden en hij bezit een enorme harmonische kennis'. Ondanks al de jaren van hard werken is Grant een jonge en sterke man die in de kracht van zijn leven staat. In zijn huis is het een komen en gaan van mensen. Zijn vrouw heeft een, achter het huis gesitueerde, schoonheidssalon en de telefoon rinkelt onophoudelijk. Hij vertelt enthousiast over zijn werk: 'Er zijn fantastische nieuwe trompettisten bijgewaarde die niet in die aantallen waarmee ze vroeger kwamen opzetten. Vroeger of later zal ik plaats moeten maken maar dat is voorlopig niet aan de hand. Ik speel vijf dagen per week 'racketball' en neem elke dag din-ner op en voel me ijzersterk'. Dat moet ook wel want het karakter van het werk is behoorlijk veranderd.

Vroeger kon je je voorbereiden op de opnames. Tegenwoordig krijg je alles onvoorbereid op je standaard. Ik vind het natief van componisten en produ-

centen aan te nemen dat zo'n prestatie gewoon maar geleverd kan worden. De haast van nu gaat echt ten koste van de kwaliteit'. 'Het studio werk mist natuurlijk wel de interactie met het publiek en ik zou best wel weer, net als vroeger, willen gaan optreden. Daarom heb ik de laatste jaren gewerkt aan de opbouw van een eigen studio bij mij thuis en ben van plan om daar de komende periode flink wat muziek te produceren. Eén van mijn voorbeelden wat dat betreft is de trompettist Herb Alpert. Op dit moment ben ik bezig met twee eigen cd's en weet nog niet precies welke er als de 'breaking out' cd gepresenteerd zal worden. De één zou je kunnen omschrijven als 'smooth jazz' en de ander is wat intenser richting de jazz kant. Ik heb een gedeelte van het materiaal zelf geschreven en een gedeelte is voor me geschreven. Afhankelijk van de respons wil ik er dan ook wel mee toeren. Ik heb al eerder door Europa getoerd met de band van de Duitse arrangeur en bandleider Peter Herbolzheimer en het orkest van James Last met de te gekke lead trompettist Derrick Watkins, en zou dat met de nieuwe producties graag willen doen. Daarnaast is het voor mij erg druk met de opnames waarvoor ik dagelijks gebeld word'. 'Door het dagelijkse spelen en werken studeer ik eigenlijk nog steeds. Ik was zeer succesvol de afgelopen jaren in de studio scène maar geloof dat ik, van alle mensen waarmee ik gewerkt heb, het minste talent heb. Eén van mijn sterke kanten is echter dat ik nooit opgeef en een enorme liefde heb voor de muziek en trompet spelen. Ik voel me vereerd dat ik met zulke grote muzikanten samenwerk en heb gewerkt. Je houding naar honosy of effort life gets back to you'.

Loet van der Lee

Studio trompettisten in Los Angeles

Los Angeles, California

USA, kent door de aanwezigheid van de film en showbusiness industrie een groot aantal filmmuziekstudio's waaronder de Warner Brother Studio's, de Paramount Studio's, de Universal Studio's, de NBC en de CBS Studio's.

Iedereen kent de films en de muziek maar bijna niemand kent de muzikanten.

In november 1999 reisde ik naar Los Angeles en sprak met vier van de belangrijkste studio - lead - trompettisten van de laatste 40 jaar en vroeg hun naar hun ervaringen in de studio's van Hollywood.

